

Arrest

nr. 111 937 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Monai, district Shigal, provincie Konar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U heeft uw hele schooltijd doorlopen in Afghanistan en daarna bent u uit noodzaak beginnen werken als bewakingsagent op een Amerikaanse basis. Dit werk deed u gedurende een jaar. Uw beide ouders zijn ondertussen overleden en uw oom langs moederszijde heeft de zorg over uw jongere broers op zich genomen. In de eerste maanden dat u werkte hield u uw beroep geheim. Vrij snel moest u echter aan de ingangspoort van de basis staan. Op een dag stond de belangrijkste talib van uw dorp, Nabi, aan uw deur met een aantal andere personen. U werd meegenomen naar de bergen en u werd gevraagd om mee te doen aan de jihad. Als u niet zou meewerken, werd u geëxecuteerd. Ze lieten u gaan en na acht dagen werd u opgebeld. Er werd opnieuw gedreigd aan de telefoon. Toen u na een periode van verlof

terugkeerde naar de basis, informeerde u de commandant over het telefoontje. Er werd echter niets ondernomen. De volgende keer dat u terug ging naar huis, hoorde u dat Nabi gearresteerd was en dat uw neef, die voor de Amerikaanse Special Forces werkte, meegenomen werd door de taliban. Ze vroegen losgeld maar na betaling werd hij toch vermoord. Uw moeder vertelde u dat de taliban dacht dat u er ook iets mee te maken had en uw oom besloot om u te helpen om het land te verlaten. Op 25 januari 2013 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een originele taskara, een origineel schoolrapport, een originele brief van de directeur van uw school, twee 'originele' foto's, een originele dreigbrief van de taliban en de originele enveloppe neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw asielrelaas een zeer drastische wending onderging sinds uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. Tijdens dit eerste gehoor verklaarde u dat de taliban u dwongen om te 'stoppen' met uw werk en dat er zelfs een maand voor uw vertrek een bevel was om u te arresteren wegens spionage (DVZ, Vragenlijst 25.01.2013). Op het gehoor van het CGVS klinken uw verklaringen anders. Ditmaal beweerde u dat de taliban u vroegen om 'samen te werken' en dat u bedreigd werd met de dood indien u niet zou deelnemen aan de jihad (CGVS, p. 12, 13, 14). Een benadering door de taliban met het oog op een samenwerking of een bevel om te stoppen met werken zijn echter zeer verschillende zaken. Het kan dan ook niet overtuigen dat dit een vergissing betreft, of een fout in de vertaling, zoals u echter wel stelde (CGVS, p. 15). U geconfronteerd met uw eigen informatie gegeven aan DVZ over anonieme telefoontjes waarin gezegd zou zijn om te stoppen met uw werk, ontkende u dit ooit verklaard te hebben (CGVS, p. 15- 16). Evenmin vermeldde u iets aan DVZ over het hoofd van de taliban van uw dorp, Nabi, zijn toenadering tot uw persoon, de rol van uw neef, de arrestatie van Nabi, de arrestatie van uw neef en de verdenking die vervolgens op uw persoon viel. Dit alles zijn echter kernelementen in uw asielrelaas. Uit uw verklaring op het CGVS blijkt dat het hier geen kleine afwijking betreft van uw initiële asielmotieven, maar dat u totaal verschillende verklaringen aflegde. Het is vanzelfsprekend dat deze vaststelling uw geloofwaardigheid grondig ondermijnt. Twee totaal verschillende asielrelazen wijzen op leugenachtige verklaringen. Voorts heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt voor de Amerikanen gewerkt te hebben. U zou voor een bewakingsfirma gewerkt hebben die de bewaking garandeerde voor de basis, doch u bent niet in staat om, op de naam en het logo na, informatie te geven over deze firma (CGVS, p. 6). U gevraagd of uw firma nog andere contracten had, moet u hierop het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). U gevraagd meer over de firma te vertellen, komt u niet verder dan te stellen geen verdere informatie te hebben. Gevraagd naar andere projecten van de firma, stelt u hiervan niet op de hoogte te zijn. Gevraagd waar het hoofdkwartier van uw firma gevestigd was, stelt u hieromtrent geen informatie te hebben. Gevraagd of deze firma, behalve bewaking, nog andere specialisaties heeft, kan u andermaal hierop geen antwoord geven. Gepeild wie er aan het hoofd staat van de firma, ontbeert u andermaal alle kennis (CGVS p. 11,12). Het is helemaal niet aannemelijk dat u geen informatie kan geven over de firma die u tewerkstelde. De informatie die u heeft, namelijk de naam en het logo, kende u overigens enkel omdat het op een certificaat stond en op een 'badge' (CGVS, p. 6). U kan dit logo en deze naam ook gezien hebben op documenten zonder dat u daadwerkelijk voor deze firma werkte. Er kan derhalve geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u voor deze firma gewerkt heeft. Wat betreft de informatie die u gaf over de Amerikaanse basis, dient er slechts opgemerkt te worden dat het merendeel van de gegevens zeer oppervlakkig zijn. U spreekt over uw werkuren, dat er torens en checkpoints waren en twee controleposten. Verder weet u dat er 'Amerikanen' waren van de marine en het 'Amerikaans leger'. 'PRT' werkte er ook. Dit zijn allemaal zeer ruime beschrijvingen (CGVS, p. 4, 5). U concretere vragen gesteld, noemde u enkele namen op, doch dat is alles wat u over deze mensen kan zeggen (CGVS, p. 5). Deze namen lijken met andere woorden eerder ingestudeerd te zijn. Ook over de rekruteringsprocedure en de regels van de basis bent u niet bepaald gedetailleerd. U spreekt over een 'medisch onderzoek' en een aanbeveling van iemand en dat u bijvoorbeeld geen gsm kon gebruiken (CGVS, p. 7). Zulke zaken kan u van anderen gehoord hebben en duiden er niet noodzakelijk op dat u op een Amerikaanse basis werkte. Zoals eerder ook gesteld, is het niet geloofwaardig dat u niets weet over de firma die u tewerkstelde, wat bevreemdend is aangezien er verwacht kan worden dat u net daarover meer informatie heeft. Uit dit alles blijkt niet bepaald dat u gewerkt heeft op een Amerikaanse basis. Daarenboven is het eigenaardig dat u het risico nam om voor de Amerikanen te werken omwille van de volgende reden. Uit uw verklaringen blijkt dat het uw familie niet ontbrak aan financiële middelen. Uw oom langs moederszijde zou u 6000 euro gegeven hebben om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.

7). Bovendien had uw familie gronden en was er ook nog het geld van uw vader (CGVS, p. 8). U dan ook gevraagd waarom u het risico nam om voor de Amerikanen te werken, u was er zich immers wel degelijk van bewust dat hieraan een zeker gevaar verbonden was en hield uw werk aanvankelijk dan ook strikt geheim (CGVS, p. 9, 10, 12), stelde u dat uw oom u niet eerder gezegd had dat hij over deze som beschikte (CGVS, p. 8). U zou 'uit noodzaak' dit werk aangenomen hebben toen uw vader ziek viel en u zou geen andere keuze gehad hebben (CGVS, p. 9, 10). Nochtans verklaarde u eveneens dat uw oom twee huizen verder woonde, dat u problemen besprak met uw oom, dat u hem vaak zag en dat hij jullie hielp bij de zorg voor uw zieke moeder (CGVS, p. 10, 11). Uw jongere broers zouden bovendien op dit moment gedeeltelijk opgevangen worden door uw oom (CGVS, p. 11). Er kan uit uw verklaringen zeker afgeleid worden dat u een nauwe band had met uw oom en dat uw oom oprecht bezorgd en betrokken was bij de familiegebeurtenissen. Het is dan ook zeer bevreemdend dat uw oom u toeliet zich op gevaarlijk terrein te begeven terwijl hij over een grote som geld beschikte waar u ongetwijfeld een lange tijd mee had kunnen rondkomen. In de Afghaanse maatschappij zijn de problemen tussen de Amerikanen en de taliban bekend. Het is niet aannemelijk dat uw oom, iemand die zich bekommerde om uw familie, u zomaar voor de Amerikanen liet werken terwijl er een alternatief voorhanden was. U had met andere woorden geen motief om op een Amerikaanse basis te gaan werken. Nogmaals kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een originele taskara, een origineel schoolrapport, een originele brief van de directeur van uw school, twee 'originele' foto's, een originele dreigbrief van de taliban en de originele enveloppe neer. Uw taskara is een bewijs van uw identiteit, iets waar op zich niet aan getwijfeld wordt. Het schoolrapport betreft uw afkomst, waar op zich evenmin aan getwijfeld wordt. De brief van de schooldirecteur is opgesteld ter uwen behoeven en kan als dusdanig niet gezien worden als een bewijsstuk. De brief van de taliban kan evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Zulke 'authentieke documenten' hebben immers slechts bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De twee foto's die u neerlegde staven evenmin uw tewerkstelling voor de Amerikanen. Een blik op de foto's onthult dat deze foto's bewerkt zijn om uw asielaanvraag kracht bij te zetten. Vervalste foto's kunnen bezwaarlijk in overweging genomen worden. De enveloppe die u neerlegde toont slechts aan dat de documenten werden opgestuurd vanuit Jalalabad, niets meer en niets minder. Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert hier een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U bent immers een gezonde volwassen man en u heeft onderwijs genoten in Afghanistan (CGVS, p. 3). U spreekt Pashtoe en trekt zich uit de slag met Dari en Engels. Bovendien bevindt uw familie en uw netwerk zich in Afghanistan en toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielaanvragers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-

profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker in de loop van de asielprocedure zijn asielrelaas ingrijpend heeft gewijzigd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij anonieme telefoontjes kreeg met de boodschap dat hij zijn werk moest opzeggen en dat hij een dreigbrief van de taliban kreeg waarin stond dat hij moest opgepakt worden omdat hij samenwerkte met

de Amerikanen en voor hen spioneerde. Na deze brief besloot verzoeker om het land te verlaten (vragenlijst, 4). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat de taliban hem vroegen om samen te werken en dat ze hem zouden doden als hij niet zou deelnemen aan de jihad (gehoorverslag, 12-14). Dit zijn twee verschillende zaken die niet met elkaar te verzoenen zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij er geen belang bij heeft om zijn asielrelaas te wijzigen. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen zo uiteenlopend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien vermeldde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat de taliban hem meenamen, dat de Amerikanen het hoofd van de taliban van zijn dorp, Nabi, aanhielden en dat de taliban zijn neef meenamen en vermoordden (gehoorverslag, 12-14). Verzoeker stelt dat hij bij het begin van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft vermeld dat sommige dingen nog gezegd moesten worden. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij deze zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeker zou hebben vermeld. Het gaat immers om wezenlijke onderdelen van zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban hem ook benaderden omdat ze dachten dat hij iets te maken had met de aanhouding van Nabi (gehoorverslag, 13). Het is niet aannemelijk dat verzoeker deze zaken niet zou hebben vermeld omdat hij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest houden. De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen in de loop van de asielprocedure zeer ingrijpend wijzigt, ontnemt elk geloof aan zijn asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een redelijk en veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het voor verzoeker niet onmogelijk of onredelijk is om zich in Kaboel te vestigen aangezien hij een gezonde volwassen man is, onderwijs heeft genoten in Afghanistan, Pasjtoe spreekt en zich uit de slag trekt met Dari en Engels, zijn familie en netwerk zich in Afghanistan bevinden en hij zich voldoende zelfstandig en initiatiefrijk heeft getoond door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap te vestigen.

De Raad sluit zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kaboel geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in Kaboel geen vestigingsalternatief heeft maar hij verduidelijkt niet waarom.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER